

[Jørgen Jensen]

går igen i regeringens forslag, at en registreret person kan kræve oplysninger, forudsætter det jo, at vi ved, hvor og om hvad vi er registreret. Det er jo ikke nok at sige, man kan kræve oplysninger, hvis ikke man ved, man er registreret. Derfor skal man ikke alene have ret til at kræve oplysninger, men der skal også være en pligt til, at man bliver orienteret om, at man er opført i et eller andet register. Det er klart, at hvis man melder sig i en forening, ved man, at man er registreret. Hvis man har bil, ved man også, man er registreret for motorkøretøjer. Men der er områder, hvor man registreres, men hvor man ikke ved det, og det er altså nødvendigt, at vi får de oplysninger. Dermed er også givet en pligt til at oplyse om, når man går ud over en registrering, som alene har til formål, at der skal kunne findes frem til mennesker. Så må vi afvise al den tale, der har været om, at det skulle være for økonomisk belastende og for administrativt besværligt at give sådanne oplysninger; det må simpelt hen sikres.

Det, jeg er angst for, er kartoteker; lovforslagets bestemmelse om, at man ikke må registrere politiske oplysninger om den enkelte, giver i den foreslåede form ikke nogen garanti derimod. Som jeg allerede har sagt, kan selv uskyldige oplysninger om, hvilke bøger man læser, hvilke blade man holder, hvilke møder man går til, sammenstykket give et billede, som også giver en opfattelse af, hvilken politisk holdning man har, og i en given situation kan det blive farligt for den enkelte, og det kan misbruges. Derfor er det nødvendigt også her at sikre, at man får viden om, hvad man er registreret for, og at der er et kontrolorgan, der sikrer, at man ikke bliver misbrugt.

Så er der spørgsmålet om den registrering, som er sket indtil nu. Det påstås med en vis styrke, og jeg vil også sige med troværdighed – jeg kan sige personlig viden – at arbejdsformidlingen og arbejdsgiverforeningen fører kartotek over arbejdere, som man ikke vil have i arbejde på grund af den aktivitet, de udfolder, og der kunne også nævnes andre eksempler. Det er klart, at der her må være en sikkerhed for, at det kan bremses.

Også jeg vil henvise til, at selv sådan noget som helbredsmæssige oplysninger, som vi mener er nødvendige, men som alene skulle tjene til behandling og sådan set skulle være til gavn for den enkelte, også, hvis det mis-

bruges, kan betyde, at folk bliver ramt unødvendigt af sådanne registreringer.

Jeg har for nylig set en række af de blanketter, man fortsat bruger på arbejdspladser, hvor man ønsker oplysninger om helbred og meget andet. De kunne se ud som forsøg på at sikre, at mennesker ikke bliver sat til arbejde, de ikke kan holde til, men de kan altså også misbruges til at holde folk ude fra arbejde. Derfor må vi altså sige, at der også på det område må være en sikkerhed.

Jeg vil endnu en gang henvise til de bemærkninger, vi tidligere har gjort, men vil bare for at understrege lidt af det, der ligger i regeringens forslag, pege på nogle enkeltheder i det. Når der f. eks. angående spørgsmålet om private registre i § 3, stk. 2, er henvist til, at man må registrere det, der er en nødvendighed for virksomheden, vil jeg spørge: hvem skal så afgøre, hvad der er nødvendigt for den enkelte virksomhed? Og når der tales om soliditet og kreditværdighed, hvem skal så afgøre det, når det skal registreres?

Der er også § 19 om registrering i udlandet, som vi ikke synes hverken er klar nok eller skaber nogen garanti. Når der om myndighedsregistre i § 10 tales om urigtige og vildledende oplysninger, er det jo både et spørgsmål, hvem der skal afgøre, hvad der er vildledende og urigtige af de oplysninger, som er registrerede, og at den, der er registreret, selv får en mulighed for at bestemme, om de er vildledende eller urigtige. Eller når der i § 12, stk. 1 og 3, tales om, at man kan få oplysninger, men dog i enkelte tilfælde ikke få oplysninger, hvem skal så afgøre det? Der mener vi, at når der henvises til offentlige og private interesser og sikkerheden for samfundet, må det kun være efter dom.

Jeg har allerede peget på, at der i retsforbundets og i de radikales lovforslag er en bedre kontrolforanstaltning gennem det nævnt, man ønsker nedsat, og vi synes blot, at den folkelige side af sagen skal med i de registre – de radikale har det noget med – men det må være forudsætningen for, at et sådant kontrolorgan også kan få den nødvendige opbakning i befolkningen, og at der kan være tillid til den.

Wilhelm (VS):

Den samfundsmæssige udvikling, der ligger bag fremkomsten af registerlovforslagene,